

Brîndușă Palade

@arcadia

Vezuvia

Râzi râzi în grădină
ca vulcanul ce
acoperă murmure
ți se sufocă limba
în crize de tuse

la catania treci în altă
stare de conștiință mâni
carul în nori după
câțiva ani ajungi la
soare asfixiat

și alt vulcan urcă pe
iedera ta intri în
extaz la frontiere
mătasea totuna
cu focul

râzi râzi e semn că n-ai
intrat în stupefacție sunt
un vulcan minoritar vă
rog chiar sângerez când
e cald mă pipăie durerea

amorțești din cauza mierii
albastre vestea că un copac
a fost surprins unde nici
nu curgea lavă
himenul era intact

ale(r)gi să cumperi
un bidon cu apă între
viață și mărăcini.

Perfuzii pentru o țestoasă

De azi dimineță nu se mai mișcă oceanul
respir greu sub carapace cu aripile prinse
în plasă în cap îmi lucesc luminile de avarie
de-atâta nemișcare nici peștișorii de-alături
n-au avut noroc mama mi-a povestit de un
harpon pe plajă când clocea ouăle văzuse
murind o balenă îi dădeau lacrimile și plasticul
înghițit de tata când migra de la un
anotimp

am fost o țestoasă tânără cu un creier tot
mai tandru și o respirație apoplectică mi s-a
blocat gâtul dar am vrut să scutesc lumea
de vestea că am fost o broască țestoasă care
iubea ce era viu și liber pe carapacea mea
oceanul scria pe un pergament și
înnopta

așa a fost odată până când deasupra s-a
văzut un fel de lumină biciuind m-a eliberat
din plasă scafandrul pe urmă singurătatea
m-am tolănit în brațele unor alge ca o broască
țestoasă care a văzut moartea cu
ochii

sunt vie dar nu mai aștept mare lucru de la
băltoaca asta.

Elegia Ughettei Vanini

În casa lui goethe toate treptele
odihnesc statuile schițează zâmbete
vocea fondantă din microfon
vorbește de christiane vulpius

în parcul cu lebede îmi reazem capul
cu o privire incertă gândindu-mă
cam aiurea la salata de paste
cu care m-am hrănit pe vremea
doctoratului și balconul albastru
unde petrecem noaptea în somn

lebedele lui goethe sunt zeități fără
frunze nu e ca în lumea în care scrie
un poet lichid când zace în șanțuri

în casa lui goethe dansează forme
perfecte nu e ca bezna scării de
bloc unde scriu niște versuri prea
sucite ca să mă bage în seamă vreo
muză cu gender schimbat

cum naiba te-ntrebi s-a născut poezia
din mintea unui zeu de ceramică
cu nimfe slujitoare în parcul
cu alei care nu fac nimic pentru
lipsa de plictiseală a omului?

Weimar, aprilie 2016

Despre lada mea și imensa lume

Am cumpărat o ladă care îmi amintește
că în copilărie nu existau tocuri în afara
mamei mele din *summertime*

un anumit unghi al lăzii mă aruncă în
cămări pline de cuie o inocență pe
care n-o pierdeam creștea vizavi de
casă străbunica găsea albastrele și
văgăuni pe dealuri ajungeam prin sacii
de la băcănie

am cumpărat lada ca leac pentru chestia
asta non-liniară care e viața mea între
ploi catrafuse și reguli nemuritoare
pe care le tot schimb studenți care
locuiesc în telefoane tinere surâzând
grafic emoții de care mi-e lehamite de
când măruntaiele mi-au înfulecat o
aeronavă cu
frișcă

am cumpărat-o deci ca să scap de iluzie
să iau măcar de la lucruri o prezență
când văd că totuși poezii bombăne
ceva înălțător despre lumea asta
cu toate animalele și lăzile care
locuiesc în ea de dimineața
până seara.

Goliciune

În epoca asta doar unii poeți îți mai
zic să te rogi la tăcere împreună
cu fluturii deși ăia au cam ieșit din
uz pe-aici pe la noi *the whole*
business aduce încă profit sutanele
ascund oameni șerpi

dar toată povestea asta cu rugăciunea nu-i
geografică și înseamnă să renunți la cuvinte

să-ți amintești că în viață ai iubit cel mai
bine cu mâna după grumazul mamei mâna
pe obrazul iubitului mâna întinsă unui
copil panicat tot așa și acum

faci ca o mână să se întâlnească cu alta și
împreună cu pasiunea soarelui și o briză
dimineața
fără cuvinte
fără cuvinte –

Un motan văzând și tăcând

Onix stă drept lângă zid. Se joacă cu mine de-a statuia. Știe că-l caut mereu că fiind negru e slăbiciunea mea. Are etichete din față aliniate. Nu clipește din galaxiile oculare.

Onix îmi șoptesc iar ai stat toată noaptea cu ochii sticlind ziua te-ai tolănit apatic pe iarba încinsă. Tace lung. Mă face să mă gândesc la altă tăcere. Una în care nu mai era nimic de spus. Nu-l interesează. E un geniu al filmului mut deși e din când în când real. Forma lui e curbată întunecată moale. Vom fi toți ca el după ce soarele ăsta din apropiere moare.

Mă privește ca și cum visează. Nu cred că a fost vreodată trist. Sau vede lumea în somn cum și-o imaginează el. Iarbă copaci gustări apă. Nu simte că poate adormi buștean. Că până atunci trăim pe solul ăsta cu toți cei care vin de nu știu unde. Dar e mai bine așa. Într-o zi statuia lui nici n-avea umbră.